

Zločin zaborava - uvredljivi zaborav

Stipo Šošić - Dušobrižnik

Godine prolaze sve polako blijedi. O stradanjima ljudi u srpskim konc-logorima sve se manje i manje govori. Sve gušćom maglom zaborava današnja vlast u republici Hrvatskoj a da ne govorim o onoj u Bosni i Hercegovini nastoji prikriti sve što se zbilo u nedavnoj prošlosti. Izgleda da je njihovo načelo da treba zaboraviti i prestati gledati prošlost a naročito onu prije samo nekoliko godina ali kako će se ići u budućnost kad se zaboravi prošlost? Kako će budući naraštaji znati gdje su stradali njihovi preci-djedovi, roditelji, poznanici, sunarodnjaci. Primjeri koji navode na zaborav ili nedostatak dostojanstva kod hrvatske vlasti postali su zabrinjavajući, uvredljivi i kronični.

No to ni ne čudi toliko od te vlasti jer ona je tu da vlada a ne da pomaže - nažalost - nego čudi i boli da kod mnogih naših sunarodnjaka širi se ta erozija zaborava. Bit srpskih konc. logora a ni sami logori nigdje se više ne spominju. Prema današnim hrvatskim sredstvima informiranja a po gotovo iz govora nekih na vlasti aktualnih političara rat se uopće nije ni dogodio. Ponavlja se ono što se desilo iza II svjetskog rata. Blajburg se nije smio spomenuti za to se išlo u zatavor. Bila je to izmišljotina antidržavnih elemenata. Neretva, Sutjeska, Grmeč to su mjesta na koje se smjelo ići i likovati. O tome se i danas piše i govori kao najvećim vrijednostima. Tko danas spominje Omarsku, Manjaču, Keraterm - Ovčaru, i neke tamo Jazovke i sva druga mjesta natopljena krvlju mučenika. Jadani su oni narod koji nema svojih mučenika.

Kako shvatiti da se želi zaboraviti tisuće i tisuće ubijenih na zvižerski način u tim logorima. Kako shvatiti da se žele zaboraviti oni koji su ostali živi i radovali se slobodi - a mnogi se nisu dugo mogli radovati - umrli su od posljedica mučenja. Kako shvatiti da se mogu zaboraviti oni koji su i danas živi i imaju velike posljedice mučenja i fizičke i psihičke, a da ne govorimo o problemima da mnogi nisu uspjeli sačuvati svoje obitelji jer su im se raspale nakon što su se vratili iz konc. logora. Zar se zaista može toliko oboljeti od amnezije, zar se može toliko izgubiti i onaj minimum dostojanstva. Može li itko na ovom svijetu zamisliti da bi jedan jedini Židov zaboravio: Auschwitz, Bukenvald i sve ostale tamnice smrti. I kad bi to slučajno i zaboravio on kod svojih sunarodnjaka s pravom ne bude ono što bi trebao biti. I svatko pametan i svjestan odobrava Židovima da nikada ne zaborave ni jedno mučilište svoga naroda ma gdje se ono nalazilo.

Ni do dana današnjega ni od republike Hrvatske ni "međunarodne zajednice" još nisu priznati srpski konc. logori u Hrvatskoj i Bosni. Ovoj zadnjoj spomenutoj i nije toliko zamjeriti jer oni ili nerazumiju ili neće da razumiju tko je žrtva a tko napadač, jer tamo negdje kažu oni, tukla su se neka plemena ali takođe nigdje se nemože pronaći ni čuti da je službena današnja vlast tržila od svijeta da prizna srpske konc. logore. Što je još žalosnije ni ona sama ih nije priznala ni verbalno ni pravno.

Nakon svega toga tisuće i tisuće ljudi živi a pogotovo onih ubijenih i umrlih - žrtve neviđenih mučenja-još jednom doživljavaju svoje patnje i muke. Nezahvalnost i zaborav ih strašno boli ne radi što su podnijeli neviđene terore nad sobom nego odbačenost, čak i prezenost od onih koji bi trebali pokazati bar malo poštenja i ljudskosti pema njima.

S pravom sebi postavljaju pitanje dovodeći se u sumnju: dali su zaista bili u paklu konc. logora ili je to njihovo priviđenje. Možda imaju halucinacije? Možda su to sami izmislili? Željeli bi i oni sami te sve strahote zaboraviti ali ne ide jer im je to neizbrisivo u njihovim dušama. Njihove muke uvijek su im u njima i sišu im krv i dušu. Oni su vječne žrtve konc. logora. Ovom i ovakvom težnjom za zaborav ranjava se ponovno žrtva i nanosi joj se još teža bol. Zaborav zločina je zločin ne samo prema žrtvi nego i prema budućim naraštajima.